

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικῶς :

Ἐξωτερικῶς :

Ἑτησία δρ. 8,—

Ἑτησία φρ. 10,—

Ἑξαμηνίος 4,50

Ἑξαμηνίος 5,50

Τριμηνίος 2,50

Τριμηνίος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 4 Φεβρουαρίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 10

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

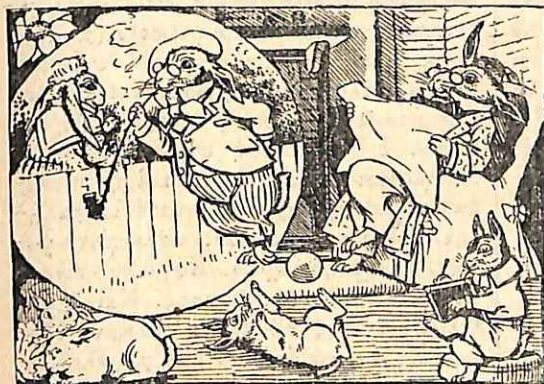
ΝΕΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΤΙ ΑΠΕΓΙΝΕΝ Ο ΚΥΡ-ΛΥΚΟΣ

Ὅσοι ἐνοχλοῦν τοὺς ἄλλους καὶ ἀνα-

κατεύονται στὲς ξένες ἐννοίες, ἔχουν πάντα ἄσχημο τέλος.

Ὁ κύρ-Λύκος, ἀντὶ νὰ κυττάξῃ τὴ δουλειά του, εἶχεν ἀνοίξῃ πόλεμο γερὸ τοῦ κύρ-Κουνέλη μαζὶ μὲ τὸν κύρ-Ἀλούπη καὶ δὲν τὸν ἀφίαν ἥσυχο μιά στιγμή, ὥς που ἐπὶ τέλους ὁ κύρ-Λύκος τὴν ἔπαθε.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κύρ-Κουνέλης δὲν εἶχε πιά ἀσφάλεια. Δὲν ἤμπορούσε ν' ἀφήσῃ τὸ σπίτι του, χωρὶς ὁ κύρ-Λύκος νὰ τοῦ τὸ ρημάξῃ καὶ νὰ τοῦ ἀρπάξῃ κανένα παιδάκι.

Μιά στιγμή ἥσυχία δὲν εὗρισκε πιά ὁ κύρ-Κουνέλης. Δὲν ἤμπορούσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπιτάκι του χωρὶς νὰ μπῇ ὁ κύρ-Λύκος ἐνῶ ἔλειπε, νὰ τοῦ ἀρπάξῃ ἓνα κουνελάκι.

Ἐπλεξέν ἓνα ἀχυρένιο καλύβι, ἀλλὰ τοῦ τὸ ἐγκρέμισεν ἔφτιαξεν ἄλλο ἐλάτινο, τὰ ἴδια ἔχτισεν ἓνα τρίτο ἀπὸ φλοῦδες διαφόρων δένδρων, τοῦ τὸ ἐρήμαξε καὶ αὐτὸ ὁ κύρ-Λύκος· καὶ κάθε φορὰ μαζὶ μὲ τὸ χάλασμα τοῦ σπιτιοῦ, ἔχανε καὶ ἀπὸ

ἓνα παιδάκι του, ἓνα κακόμοιρο κουνελάκι.

Ἐπὶ τέλους ὁ κύρ-Κουνέλης ἀπηλπίσθη. Μὲ θυμὸν ἐπῆγε καὶ ἐκάλεσε μαραγκοὺς καὶ τοῦ ἔχτισαν ξύλινο σπιτάκι μὲ πέτρινα θεμέλια, καὶ ἀπὸ τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ κάπως ἥσυχασε.

Ἦμποροῦσε πλέον νὰ πηγαίνει περὶ πατο, νὰ περνᾷ τὴν ἡμέρα μὲ τοὺς γείτονάς του καὶ ἔπειτα νὰ γυρίξῃ, νὰ κάθεται κοντὰ στὴ φωτιά καὶ νὰ διαβάξῃ μὲ

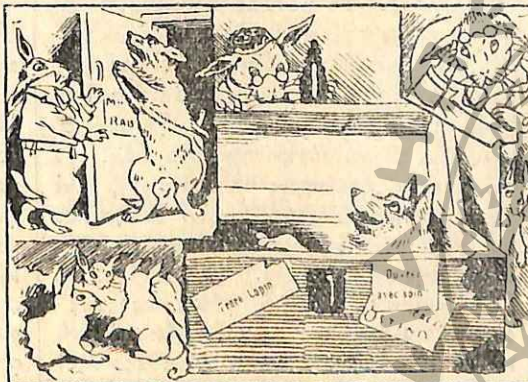
τὴν ἥσυχία του τὴν ἐφημερίδα του σὰν καλὸς οἰκογενειάρχης.

Ὁ κύρ Κουνέλης ἀνοίξε καὶ μιά τρύπα στὸ ὑπόγειον, ὅπου τὰ κουνελάκια ἤμποροῦσαν νὰ κρύβωνται, ὅταν ἐγένετο τριγύρω θόρυβος. Ἐπὶ τέλους ἔβαλε κλειδαριά στὴν ἐξώθυρα.

Ἔτσι τὰ πράγματα ἐγένοντο δύσκολα γιὰ τὸν κύρ-Λύκο. Τὰ κουνελάκια τὸν ἐφοβοῦντο ἀκόμα, ἀλλὰ ὁ

κύρ-Κουνέλης δὲν εἶχε πιά τὸ ἴδιο χτυποκάρδι, ὅταν ἤκουε τὸν κύρ-Λύκο νὰ χοροπηδᾷ τριγύρω στὸ σπίτι του.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ὁ κύρ-Κουνέλης ἐντύνετο γιὰ νὰ πᾶ, σὲ κάποιαν ἐπισκεψί,

ἤκουσε ἔξω στὸ δρόμο φοβερὴ φασαρία.

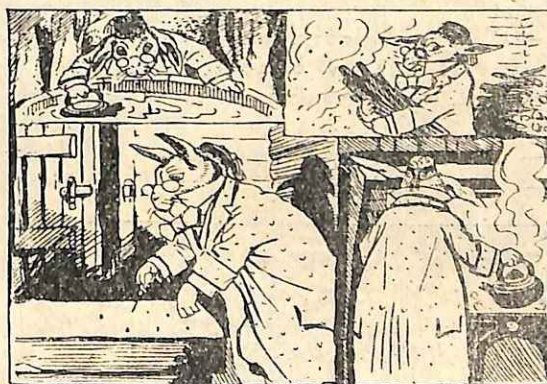
Καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ τεντώσῃ τ' αὐτιά του γιὰ ν' ἀκούσῃ, ὁ κύρ-Λύκος ἐμβῆκε βιαστικὰ στὸ σπιτάκι του.

Τὰ κουνελάκια ἔτρεξαν ὅσο μποροῦ-

σαν γρηγορώτερα, στὴν τρύπα τοῦ ὑπογείου νὰ κρυφθοῦν.

Ὁ κύρ-Λύκος ἦταν καταλασπωμένος καὶ λαχανιασμένος.

— Νὰ χαρῆς τὰ παιδάκια σου, κύρ-Κουνέλη μου, σῶσέ με, εἶπεν ὁ κύρ-Λύκος, λυπήσου με, κύρ-Κουνέλη μου, οἱ σκύλοι μὲ κυνηγοῦν καὶ θὰ μὲ ξεσχίσουν. Δὲν τοὺς ἀκοῦς ποῦ ἔρχονται τρεχᾶτοι ; Σῶσέ με, κύρ-Κουνέλη μου,

κρύψε με κάπου, ποῦ νὰ μὴν εἰμποροῦν οἱ σκύλοι νὰ μ' εὗρουν.

— Πῆδησε στὸ μεγάλο αὐτὸ σεντουκι, κύρ-Λύκο, καὶ μείνε σὰν στὸ σπίτι σου.

Ὁ κύρ-Λύκος ἐπῆδησε φοβισμένος πάντοτε. Ὁ κύρ-Κουνέλης κατέβασε τὸ σκέπασμα, ἔβαλε τὸν οὐρτην καὶ ἔτσι ἔκλεισε μέσα τὸν κύρ-Λύκο.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ κύρ-Κουνέλης ἐκυττάχθη στὸν καθρέφτη, καὶ εἶδε τὸ πρόσωπό του νὰ λάμπῃ ἀπὸ εὐχαρίστησι· ἔπειτα ἐπλησίασε τὸ καθίσμα του στὴ φωτιά καὶ ἔμεινε μιά στιγμή σκεπτικὸς· ὕστερα ἐσηκώθη καὶ ἔκαμε δύο-τρεῖς γύρους μέσα εἰς τὸ δωμάτιό του.

Τότε ὁ κύρ-Λύκος ἄρχισε νὰ μιλᾷ ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ σεντουκιοῦ του.

— Ἐφυγαν ὅλ' οἱ σκύλοι, κύρ-Κουνέλη μου ;

— Αὐτὴ τὴ στιγμή μοῦ φαίνεται, πῶς μυρίζουν στὴ γωνιά τοῦ τζακιοῦ, κύρ-Λύκο.

Καὶ ὁ κύρ-Κουνέλης ἐγέμισεν ἓνα

τεντζερές νερό και τὸν έβαλε στὴ φωτιά.

— Τί κάνεις τώρα, κύρ-Κουνέλη;

— Έτοιμάζω τὸ τσάι, κύρ-Λύκο.

Έπειτα ὁ κύρ-Κουνέλης έπῃρε ἀπὸ τὸ ράφι ἕνα τρυπάνι καὶ άρχισε ν' άνοίγει μικρές τρύπες εἰς τὸ σκέπασμα τοῦ σεντουκιού.

— Τί κάνεις ἐκεῖ, κύρ-Κουνέλη;

— Σοῦ άνοίγω μερικές τρύπες γιὰ νά παίρνεις άέρα, κύρ-Λύκο μου.

Κατόπιν ὁ κύρ-Κουνέλης έβγῆκε νά φέρῃ ξύλα καὶ τὰ έβαλε στὴ φωτιά.

— Τί κάνεις, κύρ-Κουνέλη;

— Δυναμώνω τὴ φωτιά γιὰ νά μὴ κρυώνῃς, κύρ-Λύκο μου.

Έπὶ τέλους ὁ κύρ-Κουνέλης κατέβη στὸ ὑπόγειο νά ζητήσει τὰ παιδιά του.

— Τί κάνεις τώρα κύρ-Κουνέλη;

— Μαζεύω τὰ παιδιά μου γιὰ νά σοῦ κάμουν συντροφιά.

Τα μικρά τὰ κουνελάκια έσώησαν τὰ μπροστινά των ποδαράκια καὶ έκλεισαν τὸ στόμα των γιὰ νά κρατήσουν τὰ γέλια.

Ὁ κύρ-Κουνέλης έπῃρε τότε τὸν τετζερές καὶ άρχισε νά χύνῃ βραστὸ νερό έπάνω στὸ σκέπασμα τοῦ σεντουκιού.

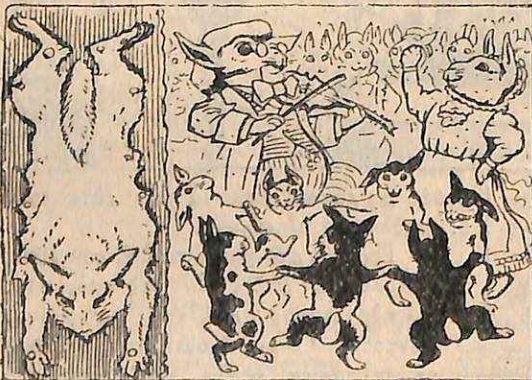
— Τί εἶν' αὐτό; έφώναξεν ὁ κύρ-Λύκος.

— Σὲ τσιμπᾷ τίποτα, κύρ-Λύκο μου; ήρώτησε μὲ άφέλειαν ὁ κύρ-Κουνέλης.

— Ναι, κάτι μὲ τσιμπᾷ, μὲ καίει δυνατά.

— Γύρισε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά.

— Τί εἶν' αὐτό τώρα;

— Άκόμη σὲ καίει;

— Ὁ, ναι, μὲ καίει πολύ, μὲ ζεματίζει, κύρ-Κουνέλη μου, ὦ! έγάθηκα...

Αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ κύρ-Λύκου, γιατί τὸ βραστὸ νερό έκαψε τὴ δουλειά του.

Ὁ κύρ-Κουνέλης έφώναξε τότε ὅλους τοὺς γείτονες καὶ ὅλοι έμαθαν τὸ τέλος τοῦ Λύκου μὲ μεγάλην χαράν. Καὶ σήμερα ακόμα, ἂν έπισκεφθῇτε τὸ σπιτάκι τοῦ κύρ-Κουνέλη, θά ιδῆτε τὸ τομάρι τοῦ Λύκου, κρεμασμένο ὀπίσω ἀπὸ τὴ θύρα.

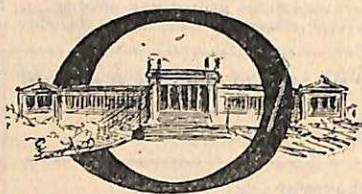
Έπλήρωσε πολὺ ἀκριβὰ τ' ἀνακατώματά του στὲς ξένες δουλειές.

KIMΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΤΕΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ

Άγαπητοί μου,

Ι δρόμοι τῶν Ἀθηνῶν εἶνε γεμάτοι μασκαράδες.

Τὸ πρῶτ' περνοῦν τὰ «λαϊκὰ θεάματα» ἢ γκαμήλα, τὸ νεοφανές γαϊδουράκι, τὸ γαϊτανάκι, τὰ ρόπαλα, ὁ ποιητής τοῦ κάρρου καὶ οἱ διάφοροι φασουλῆδες. Τὸ ἀπόγευμα βγαίνουν ἡ παρέες τοῦ γυρνοῦν τὰ φιλικὰ σπίντια, μικροὶ ἢ μεγάλοι ὄμιλοι μασκαράδων, εἰς τοὺς ὁποίους πλειονοψηφοῦν οἱ νέοι καὶ τὰ παιδιά. Καὶ τὸ βράδυ εἶνε οἱ μασκαράδες ποῦ πηγαίνουν εἰς τοὺς δημοσίους ἢ ἰδιωτικούς χορούς, ἄλλοι πεζοὶ καὶ θεοτρελλοὶ εἰς τοὺς δρόμους, μὲ φωνές, μὲ ὄργανα καὶ μὲ τραγούδια, ἄλλοι μὲ ἀμύξια, σοβαροὶ καὶ ἄξιопρεπεῖς καὶ κρυμμένοι, φυλάγοντες τὰ σπίντια τῶν διὰ τὰ σαλόνια.

Ὁ ἀνοσιγιάτικος καιρός, — τοῦλάχιστον ὡς τὴν ἡμέραν ποῦσᾳς γράφω — εὖ νοεῖ αὐτὴν τὴν ἀποκρηάτικὴν κίνησιν, ἢ ὁποῖα εξακολουθεῖ μέχρι βαθείας νυκτός. Παντοῦ εἰς τὰ κέντρα βλέπει κανεὶς γυρλάντες ἀπὸ πολύχρωμα φῶτα καὶ ἀκούει γέλια καὶ ξεφωνητά:

— Μασκαράδες! μασκαράδες!

— Σᾶς γνωρίσαμε! σᾶς γνωρίσαμε!

Οἱ δρόμοι εἶνε σκεπασμένοι ἀπὸ κομφοτί, σερπαντίνες, καὶ ὅλη ἡ πόλις ἔχει μίαν εορτάσιμον ὄψιν ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν λείπει, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἡ χαρά. Δὲν ἡξεύρω ἂν κάμνω λάθος, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι φέτος ἡ Ἀθηναϊκὴ ἀποκρηά εἶνε ζωηρότερα ἀπὸ ἄλλοτε. Ὁ κόσμος διασκεδάζει μὲ περισσοτέραν ὄρεξιν. Οἱ μασκαράδες εἶνε πολυπληθέστεροι. Ἡ κίνησις μεγαλειότερα. Καὶ ἡ εὐθυμία επίσης. Γελοῦν οἱ ἄνθρωποι, χαίρονται, ξεχνοῦν...

Φαίνεται δὲ ὅτι αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, τὴν τελευταίαν, ἡ κίνησις θά κορυφωθῇ καὶ χάρις εἰς τὴν εὐδιαθεσίαν τῶν Ἀθηναίων καὶ χάρις εἰς τὰς προσπάθειάς τῆς νέας ἐπιτροπῆς τῶν εορτῶν, τοῦ Κομιτάτου ὡς εἰπωμεν, τὸ ὅποτον φέτος ἀπετελέσθη ἀπὸ θεατρικοῦς συγγραφεῖς καὶ ἀπὸ καλλιτέχνων, (ζωγράφους, γλύπτας κτλ.) διὰ τὴν Πέμπτην, τὸ Σάββατον καὶ τὴν Κυριακὴν, αὐτοὶ διοργανώνουν ἀπογευματινάς καὶ νυκτερινὰς πομπάς, ἄρματα, παιδικὴν εορτὴν καὶ μεγάλον χορὸν εἰς τὸ Δημοτικὸν Θεάτρον.

Έχουν ὀρίσῃ μεγάλη βραβεῖα διὰ μα-

σκαράδες, ἔχουν δώση ὠραίας ιδέας, ἔχουν ἐπιστάτησιν οἱ ἴδιοι εἰς τὴν κατασκευὴν ἀρμάτων καὶ τὴν συγκρότησιν παραστάσεων. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἡ Ἀποκρηά, ἡ ὁποία ἤρχισε μὲ τόσην ζωηρότητα, θά ἔχῃ ἐν ὠραίῳ τέλει. Ἡ δὲ Ἐπιτροπὴ τῶν Εορτῶν, ἡ ὁποία εἶνε μόνιμος πλέον, θά φροντίξῃ ὥστε κατ' ἑτοσὸν νά ζωηρεύῃ καὶ νά καλλιτερεύῃ ἡ ἀθηναϊκὴ Ἀποκρηά, διὰ νά γίνῃ μὲ τὸν καιρὸν κάτι τέλειον, μία χαρακτηριστικὴ εορτή, ἱκανὴ νά προσελκύῃ καὶ ξένους, ὅπως σήμερον τὰ φημισμένα καρναβάλια τῆς Νικαίας. Αὐτὸ δὲν φαίνεται πολὺ δύσκολον. Μεθαύριον μάλιστα, ὅταν θά ἐνωθῶν καὶ οἱ θεσσαλικοὶ σιδηρόδρομοι μὲ τοὺς τουρκικοὺς καὶ ἡ συγκοινωνία μὲ τὴν Εὐρώπην θά γίνεταί διὰ ξηρᾶς, οἱ Εὐρωπαῖοι περιηγηταί, ποῦ ἔρχονται πάντοτε εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ τὰς ἀρχαῖότητας, εἰμποροῦν νά προτιμῶν αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, διὰ νά βλέπουν, ἐκτός τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῶν Μουσείων, καὶ τὰ καρναβάλια μας. Ὅσον δὲ διὰ τοὺς Ἐπαρχιώτας μας καὶ τοὺς Ἀνατολίτας, αὐτοὶ ἔρχονται καὶ ἀπὸ τώρα.

Μὴ νομίζετε ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε σπουδαῖον! Μὴ πόλις ποῦ ξεῦρει νά διασκεδάζῃ καὶ νά κάμνῃ ὠραία, καλλιτεχνικά καὶ φαιδρὰ καρναβάλια, σημαίνει ὅτι εἶνε πόλις προοδευμένη, πολιτισμένη. Δὲν ἄρκει, βλέπετε, ἡ σοβαρότης, ἡ ἐργασία, ὁ πλοῦτος, ἡ σοφία, ἡ δύναμις. Χρειάζεται καὶ ὁ γέλως, καὶ ἡ διασκεδάσις, καὶ ἡ χαρά, μαρτυροῦντα γαλήνην, εὐζωίαν, εὐγένειαν, καλωσύνην ψυχῆς, ἡμερότητα ἡθῶν. Καὶ ὅπως εἶνε ἡ πόλις, εἶνε καὶ ὁ ἄνθρωπος. Καὶ ὁ ἄνθρωπος επίσης πρέπει νά ξεύρῃ νά διασκεδάζῃ καὶ νά χαίρεται. Ἡ μεγάλη σοβαρότης, ἡ διαρκὴς κατ'ήρεσι, ἡ αἰωνία μελαγχολία, εἶνε ἀσθένεια. Ἀπειναντίας ὁ γέλως εἶνε υγεία τῆς ψυχῆς. Τέλειος ἄνθρωπος δὲν εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος διαρκῶς σοβαρεύεται καὶ συνοφρυσταί, ἔχων πάντοτε τὸν βασανισμένον νοῦν του εἰς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς φροντίδας τῆς ζωῆς. Τέλειος εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος, μὲ ὅλα αὐτά, διατηρεῖ τὴν φαιδρότητα του καὶ εἶνε ἱκανὸς νά διασκεδάζῃ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους, νά γελᾷ, νά χορεύῃ, νά εὐθυμῇ.

Έτυχε ποτὲ νά γνωρίσετε ἀπὸ κοντὰ κανένα Εὐρωπαῖον σοφόν; Ὁ ἔξυπλότης, εἶμαι βέβαιος, ὅταν τὸν εἶδατε νά κάμνῃ σὰν παιδί. Καὶ θά εἶπατε: «καλῶς, αὐτὸς εἶνε... ἢ ὁ ἀδελφός του;» Καὶ ὁμοῦς εἶνε αὐτός, μὴν ἀμφιβάλλετε! Ἡ σοφία του, βλέπετε, δὲν τὸν ἐμποδίζει ν' ἀφίχνῃ κατὰ μέρος τὴν σοβαρότητα, ὅταν πρέπῃ, καὶ νά μασκαρεύεται ἔξωφρα τὴν Ἀποκρηά καὶ νά κάμνῃ τοῦμπες. Ποῦ νὰ ιδῆτε τέτοιο πρᾶγμα ἀπὸ ἰδικόν μας σοφόν, νέον ἢ ἡλικιωμένον! Τὴν χαράν, τὴν τρέλλαν τῆς σιγμῆς, τὴν ὁεωρεῖ ἔγκλημα, καὶ νομίζει ὅτι θά πέσῃ ἡ

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΝΔΡΕΪ ΒΑΛΔΕΣ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἡ περιποίησις τῶν ξένων.

Έκάθηναν εἰς τὴν εὐρύχωρον τραπέζαν, ἐκπληκτοὶ διὰ τὴν κομψότητα, τὴν ὁποίαν ἐβλεπαν μέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν πύργον, τὸν ἐξωτερικῶς μᾶλλον χονδρῶς εἰδη.

Ἡ Καμίλλη τοὺς προσέφερε τσάϊ, σοκολάταν, καφέ μὲ γάλα καὶ διάφορα βουτήματα, μὲ τὴν κάπως ὑπερήφανον χάριν τῆς, σιωπηλῇ, ἀρίστουσα τὸν λόγον εἰς τὸν ἀδελφόν τῆς.

Τὸ ρωσικὸν τραπεζομάνδουλον, τὰ κεντημένα πετσέτακια, ἐπροκάλεσαν γυρλισηδὸν εὐχαριστήσεως ἐκ μέρους τοῦ στρατηγού, ὁ ὁποῖος ἄλλα ἐπερίμενε καὶ ἄλλα εὐρίσκειν.

— Ἄ, διάβολε! ἀνέκραξεν αἰφνης— ἄμῃ τᾶλοχα: Τὰ φρόντισε κανεὶς; Ποῦ τὰ έβαλαν;

— Ὁ κηπουρὸς ὠδήγησε τοὺς ἱπποκόμους σας, στρατηγέ μου. Έτοιμάσαμεν ἐπιτήδες ἕνα σταῦλον, ὁ ὁποῖος εἰμπορεῖ νά χωρέσῃ εἴκοσι ἄλογα.

— Ὅλα λοιπὸν τὰ συλλογισθήκατε σεις; εἶπεν ὁ γηραιὸς ἀξιωματικὸς πρᾶνόμενος καὶ μετανοῶν διὰ τὴν προτέραν του τραχύτητα.

— Τὸ ἐλπίζω, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος, βοηθῶν τὴν ἀδελφὴν του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν. Καὶ οἱ δύο εἶχαν τρόπους παλαιῶν εὐγενῶν, ὑπηρετούντων εἰς τοὺς πύργους τῶν ἡγεμόνων.

— Καὶ γιατί ἀνεχώρησεν ὁ πατέρας σας; ήρώτησεν ὁ συνταγματάρχης μὲ εἰλικρινὲς ἀδιαφορίαν.

— Συνταγματάρχα μου, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, ὁ πατέρας μου ἔχασεν ὅλην τὴν περιουσίαν, δύο ἑκατομμύρια, ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν ποῦ εἶχε νά τὴν αὐξήσῃ διὰ τὰ παιδιά του. Τότε μᾶς ἔφερεν ἐδῶ καὶ ἔφυγεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν διὰ νά ξανακάμῃ ἐκεῖ περιουσίαν.

— Καὶ τὸ κατ' ὠρῶσε;

— Δὲν εἰξεύρομεν. Ἀπὸ τὸ γράμμα ποῦ μᾶς ἀνῆγγειλε τὴν ἀφίξιν του, δὲν ἐλάβαμεν μέχρι σήμερον ἄλλο.

Ἡ φωνὴ του ἐπλήνῃ, ἐνῶ ἡ Καμίλλη ἀκούοιπτε κρυφὰ ἕνα δάκρυ.

— Ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ ἐκύταξαν μὲ ζωηράν συμπάθειαν τὰ δύο ἐκεῖνα παιδιὰ.

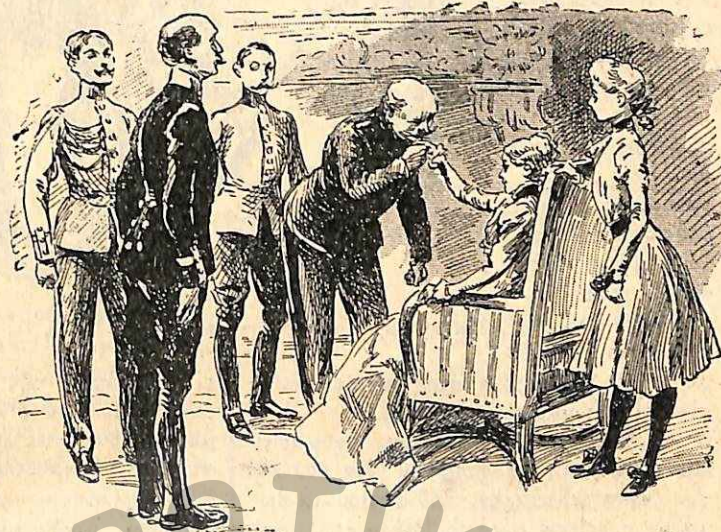
— Νὰ ὠραϊότατο βούτυρο! εἶπεν ἕνας ταγματάρχης, διὰ ν' ἀλλάξῃ τὸ θέμα τῆς ὀμιλίας. Έννοεῖ κανεὶς ὅτι εὐρίσκεται ἡ ἐξοχή.

— Ἡ ἀδελφὴ μου τὸ κατασκευάζει, ταγματάρχα μου, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος μὲ κάποιαν ὑπερηφάνειαν. Τὸ κάμνει κάθῃ δύο ἡμέρας καὶ πωλεῖ δέκα ἢ δωδεκά λίτρας τὴν ἐβδομάδα εἰς πελάτας τακτικούς.

— Μὰ σεις εἰσθε ἐκτακτὰ παιδιὰ! ἀνέκραξεν ἕνας νεαρώτατος ἀνθυπολοχαγός, ὁ κόμης Βαλέρμπ, υἱὸς τοῦ στρατηγού, ἐνῶ ὁ πατέρας του ήρώτα:

— Ἡ μητέρα σας λοιπὸν εἶνε ἀσθενής; Δὲν θά τὴν ἰδοῦμε;

— Δὲν τὸ πιστεύω, στρατηγέ μου* ἀποφεύγει ἀκόμη καὶ τὸ φῶς.

«Έγειναν δεκτοὶ εἰς τὸ σαλόνι...» (Σελ. 84, στ. β')

— Ἡ ἀσθένειά τῆς δὲν εἶνε, τουλάχιστον κολλητικὴ;

— Ἄ, ὅχι, στρατηγέ μου, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος μελαγχολικός: εἶνε συνταγμαμένη ἀπὸ τὴν λύπην ποῦ τῆς προσεῖν ἡ ἀπουσία τοῦ πατέρα παίρνει κάποιον γιὰ τρικὸν διὰ νά εἶνε βυθισμένη αἰωνίως εἰς νάρκην. Ὁ ἀποθάνων, ἂν ὁ πατέρας μου δὲν γυρίσῃ γρήγορα.

— Διάβολε! ἔκαμεν ὁ στρατηγός.

Καὶ ἔσπευσε νά δώσῃ ἄλλην τροπὴν εἰς τὴν συνομιλίαν, συγκεκινημένος χωρὶς νά θέλῃ ἀπὸ τὴν γενναίαν ἐγκαρτέρησιν τῶν δύο παιδιῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ὁ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΕἶΝΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Καμίλλη διαπρέπουν.

Ἄφου ἐτελείωσεν τὸ πρόγευμα, ὁ Πέτρος εἶπε:

— Στρατηγέ μου, σᾶς παρακαλῶ νά συγχωρήσατε τὴν ἀπειρίαν μας καὶ νά μᾶς εἰπῆτε τί πρέπει νά κάμωμεν διὰ νά σᾶς εὐχαριστήσωμεν.

— Εἶνε ἀπαύστιατον, ἀπεκρίθη ὁ στρατηγός μὲ φωνὴν ὅσον ἡμποροῦσε γλυ-

«ΕΙΜΑΙ ΜΑΘΚΑΡᾶΘ!...»

Ὁ μικρὸς Μπέμπης εἶνε κατενθουσιασμένος. Ἡμέρες τώρα ἡ μαμμά του ποῦ ὑπόσχεται ὅτι θά τὸν κάμῃ μασκαράν καὶ νά, ἤλθεν ἐπὶ τέλους ἡ ὥρα. Τὴν Κυριακὴν τοῦ ἐφόρεσε μίαν κατάσπρην φουστανελλίτσαν, ἕνα τζιπουνάκι μὲ χρυσὰ κουμπάκια, ἕνα σελαχάκι τόσο δά, κόκκινα τσαρουχάκια μάλλινες καλταίτσες κι' ἕνα κόκκινο φεσάκι μὲ φουντίτσαν. Τὸν έπῃρε έπειτα ἀπὸ τὸ χεράκι μοῖζι μὲ τὴν νταντὰ καὶ βγήκαν περιπατοῦ.

Τί λεβέντης φουστανελλᾶς! Πῶς χορδώνεται, πῶς χαμαρώνει! Καὶ ὅσοι τὸν βλέπουν σασιίζουν, καὶ στέκονται νά τὸν ἰδοῦν ποῦ περνᾷ, καὶ τοῦ γελοῦν καὶ τοῦ ρίχνουν κομφοτί. Μία κυρία, φίλη τῆς μαμμάς, τοὺς σταματᾷ καὶ σπρώχνει τὸν Μπέμπη στὰ χέρια καὶ τὸν φιλεῖ.

— Καλὲ τί εἶσαι σύ; τοῦ λέγει μὲ θαυμασμόν.

— Εἶμαι μαθκαράθ! ἅπαντᾷ δυνατὰ ὁ μικρὸς κατενθουσιασμένος.

Ὅλοι βάζουν τὰ γέλια. Καὶ ἡ κυρία, καὶ ἡ μαμμά, καὶ ἡ νταντὰ, καὶ οἱ ξένοι ἄνθρωποι ποῦ περνοῦν. Ὁ Μπέμπης γελᾷ δυνατώτερα ἀπὸ ὅλους. Τί ἀστείονά εἶνε κανεὶς μαθκαράθ!...

Τὸν ξαναρωτοῦν ἐνῶ προχωρεῖ:

— Μπέμπη, τί εἶσαι;

— Μαθκαράθ! ξαναφωνάζει.

Τὸ ἀκούουν καὶ οἱ μεγάλοι μασκαράδες καὶ τὸ παίρνουν:

— Εἶμαι μαθκαράθ! ξεφωνίζουν ὅλοι.

Τὸ λογάκι τοῦ Μπέμπη γίνεταί σύνθημα εἰς τοὺς δρόμους. Μπράβο, μικρέ! Κανένας μεγάλος μασκαράς δὲν ἐσκόρπισε περισσότερα γέλια ἀπὸ σέ!...

~

ΘΡΥΨΑΛΑ

Ἄμα πάθῃ κανεὶς κάτι, πρέπει πρῶτα-πρῶτα νά συλλογισθῇ, ὅτι μποροῦσε νά πάθῃ καὶ χειρότερα. Μία κατσίκα ἔπρεξε, καὶ τὸ σχοινί τῆς ἐπυλίσθη εἰς τὰ πόδια μου καὶ κόντευε νά μὲ ρίξῃ κάτω. Ἄμα γλύτωσα ἀπ' αὐτὴν, εἶπα: «Καλὰ ποῦ δὲν ἦτον γάιδαρος!» (Δ.ΓΡ.Κ.)

κύτεραν. Θά μείνωμεν ἐδῶ τέσσαρας ἡμέρας. Θά φεύγωμεν εἰς πέντε τὸ πρωὶ καὶ θά τρώγωμεν ἕνα κομμάτι ψωμί· ὅπως νὰ σὰς ἐνοχλοῦμε. Θά προγευματίζωμεν ἐξῶ, θά γευματίζωμεν ἐδῶ εἰς τὰς ἐξήμισυ... ἂν μπορήτε νὰ μᾶς διδῆτε γεῦμα... εἰδμεν οἱ ὑπηρετῆται μᾶς...

— Συγγνώμην, στρατηγέ μου, ὅλα θά εἶνε ἐτοιμα.

— Ἀς ἰδοῦμε τώρα τὰ δωμάτια μᾶς.

Τὰ δύο παιδιά ὠδήγησαν τοὺς ξένους τῶν εἰς τὸ πρωτόν καὶ τὸ δευτερόν πάτωμα, ὅλοι δὲ κατεγοητεύθησαν ἀπὸ τὴν τόσο καλὰ ὀργανωμένην δεξίωσιν. Ἀπὸ τὸ παρὰ θύρον εἶδαν τοὺς στρατιώτας τῶν καθημένων περὶ τραπεζῆς εἰς τὴν αὐλὴν καὶ τρώγοντας με ὅρεξιν ὅσα ὠραία πράγματα εἶχον ἀφίσι οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν.

— Αὐτὰ τὰ παιδιά εἶνε θαυμάσια, εἶπεν ὁ στρατηγὸς πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ καὶ τὸν συνταγματάρχην, τοῦ ὁποῦ τὰ δωμάτια συνέχοντο μετὰ τὸ ἰδικόν του· ἀπὸ τί πάσαν νὰ εἶνε κατωμένα;

— Ἀπὸ τὴν πάσαν ποῦ γίνονται οἱ ἥρωες, στρατηγέ μου, ἀπήντησεν ὁ συνταγματάρχης. Ἡ θέλα κ' ἐγὼ νὰ εἶχα τέτοια παιδιά.

— Μὰ κ' ἐγὼ, διάβλε! ἀνέκραξεν ὁ στρατηγὸς· δὲν βλέπει κανεὶς τέτοια καθημέρα!

— Ἐγὼ λοιπόν, πατέρα, τί εἶμαι; εἶπεν ὁ νεαρὸς ἀνθυπολοχαγὸς γελῶν· μοῦ φαίνεται ὅτι με ἀδικεῖτε!

— Ὅταν οἱ ἀξιωματικοὶ ἀνεχώρησαν διὰ τὰ γυμνάσια, ὁ Πέτρος καὶ ἡ Καμίλλη ἐσπευσαν νὰ προετοιμάσουν τὸ γεῦμα.

Μιά καλὴ σούπα δι' ὅλους, κοτόπουλα ψητὰ διὰ τοὺς ἀξιωματικούς, φρέσκα λαχανικά, σαλάτα, ἕνα γλύκισμα, φρούτα, ὅλα αὐτὰ εἰς τὰς ἐξ ἡσάν ἐτοιμα. Μόνον τὰ κοτόπουλα ἐπρόκειτο ἀνέμνη νὰ ψηθοῦν.

Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Καμίλλη παρεκάλεσαν τόσον πολὺ τὴν μητέρα τῶν, ὥστε κατάρθωσαν νὰ τὴν κάμουν νὰ σηκωθῇ. Ἡ Καμίλλη τὴν ἐκτένισεν ὠραία καὶ τῆς ἐφόρεσε μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλοπρεπεῖς ἐκείνας οἰκιακὰς ἐσθίας, τῶν ὁποίων αἱ μακρὶ οὐραὶ ἐσάρωναν τὰς πολυτελεῖς καὶ φαιδρὰς αἰθούσας τοῦ Κούρ-λὰ-Ρέν,

ἄλλοτε τὴν ἐποχὴν τῆς εὐτυχίας τῶν. Ὅταν οἱ ξένοι τῶν ἐπέστρεψαν, ἔγιναν δεκτοὶ εἰς τὸ σαλόνι ὑπὸ τῆς μαρκησίας, τῆς ὁποίας ἡ κάπως φασματώδης καλλονὴ ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς ὅλους τοὺς δραστηρίους ἐκείνους ἄνδρας καὶ τοὺς ἐπάγωσε τὴν καρδίαν.

Ναί, οὕτως ἐπρεπε νὰ φαντάζονται μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία σβύνεται, ἀποθνήσκει, ἐπειδὴ ὁ σύζυγός της λείπει μακρὰν...

Ὁ στρατηγὸς καὶ ὁ συνταγματάρχης τῆς ἐρίλυσαν τὸ χέρι, ἐκείνη ἐκλονίσθη, ἡ Καμίλλη τὴν ὑποστήριξε καὶ τὴν ἐβλάσε νὰ καθήσῃ.

— Ἡ θέλα, κύριοι, τοῦς εἶπε μετὰ τὴν ἀδύνατον ἀλλὰ μελωδικὴν τῆς φωνήν, νὰ σὰς εὐχθῶ τὸ καλῶς — ἦλθατε

εἰς τὸν πύργον τῆς Ροχέτης. Περισσότερον δὲν εἰμπορῶ, διότι παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου, αἱ δυνάμεις μου δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπουν. Καὶ ἀναθεῶν εἰς τὰ παιδιά μου — δύο ἀγγέλους — νὰ με ἀντικαταστήσουν πλησίον ὑμῶν. Τώρα ἐπιτρέψατέ μου νὰ ποσοῦ ὦν διὰ νὰ μὴ σὰς δώσω τὸ θεάμα μιᾶς λιποθυμίας.

Ἐσκηώθη καὶ, στηριζομένη ἐπὶ τῆς Καμίλλης, ἐξῆλθε μετὰ μεγαλοπρεπεῖαν βασιλείσης, ἀφίνουσα τοὺς ἀξιωματικούς βαθύτατα συγκινημένους μετὰ τὸν Πέτρον, ὁ ὁποῖος ἀπεκρίνετο εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν, ὑπαγορευομένας αὐτὴν τὴν φορὰν ὑπὸ ἐνδιαφέροντος ζωηροτάτου καὶ εἰλικρινούς.

— Αὐτὴ εἶνε μητέρα σας! εἶπεν ὁ συνταγματάρχης· ἀλλὰ μόλις φαίνεται εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ἐνθ' οὗτοι θά εἰσθε δεκαεῖς καὶ δεκατρεῖς.

— Ἡ μητέρα μου εἶνε τόσο ὠραία, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, ὥστε ἡ ἡλικία δὲν

τῆς φαίνεται καθόλου. Ἄλλως τε ὑπάρχει ἀπὸ δεκαπεντέμιον ἐτῶν.

— Καὶ τί θὰ κάμετε διὰ νὰ τὴν θεραπεύσετε; ἠρώτησεν ἕνας ταγματάρχης.

— Ἐνα μόνον πράγμα εἰμπορεῖ νὰ τὴν σώσῃ, ἡ ἐπιστροφή τοῦ πατέρα μου γι' αὐτὸ θά ὑπάγω νὰ τὸν εὕρω.

— Ἐτσι ὀλομόναχος, εἰς τὴν τύχην;

— Γιατί ὄχι, ταγματάρχα μου; ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος με ὠραίαν αὐτοπεποίθησιν, ἡ ὁποία ἐνέπνευσε σεβασμὸν εἰς τοὺς γενναίους ἐκείνους ἀξιωματικούς.

Ἀνῆλθον εἰς τὰ δωμάτια τῶν διὰ νὰ ἐτοιμασθοῦν διὰ τὸ γεῦμα, ἐνθ' ἡ Καμίλλη ἐδοῦναι τὴν μητέρα τῆς νὰ κατακλιθῇ.

Ὅταν κατῆλθον, ἡ νεῆνις εὐρίσκειτο εἰς τὴν αἰθούσαν, ὁ στρατηγὸς τῇ προσέφερε τὸν βραχιόνά του καὶ τὴν ὠδήγησεν εἰς τὴν τράπεζαν, ὅπου κατέλαβε τὴν θέσιν τῆς μαρκησίας, ἔχουσα ἐκ δεξιῶν τὸν στρατηγὸν καὶ ἐξ ἀριστερῶν τὸν συνταγματάρχην.

Ὁ Πέτρος ἐκάθησεν ἀπέναντι. Ἡ Ὄνωρινα καὶ ὁ Γιανιός, πολὺ συνεσταλμένοι, ὑπηρετοῦσαν ὄχι καὶ μετὰ πολλὴν ἀδεξιότητα.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, κύριοι, νὰ σηκώσωμαι κάπου-κάπου διὰ νὰ βοηθῶ τὴν ὑπηρεσίαν; εἶπεν ἡ Καμίλλη.

— Μάλιστα, δεσποινίς.

Οἱ στρατιῶται, καθήμενοι εἰς τὴν αὐλὴν περὶ τῆς μεγάλης χύτρας, ἐβόλευον μόνον τῶν. Μεγάλῃ εὐθυμίᾳ ἐβασίλευε. Καὶ ὅλοι ἦσαν κατευχαιοῦντες ἀπὸ τὴν ἐγκάρδιον φιλοφρονίαν τοῦ τῶν νεαρῶν πυργωδικοῦ.

Τὸ γεῦμα ἐκρίθη ἐξαιρετικόν. Ἡ Καμίλλη ἐπέβλεπε τὰ πάντα. Ὁ Πέτρος ἔκρυψε τὰ πούλια. Οἱ χωρικοὶ ὑπηρετῆται τὰ ἐκατάφεραν ἀρκετὰ καλά. Καὶ οἱ συνδαιτυμόνες ἐσκηώθησαν καταγοητευμένοι, λέγοντες ὅτι σπανίως συνήντησαν τοιαύτην περιποίησιν.

Οἱ θανυμασταὶ τῆς Καμίλλης

Ὅταν κατῆλθον τὴν ἐπαύριον εἰς τὰς πέντε, κατεβέβληθησαν εὐρόντες τὸ πρόγευμα ἐστειμένον μετὰ εἰς ἐκείνην καθεστὴν τὴν προτετραίαν. Ἡ Καμίλλη σηκωμένη

«ὦ Πέτρε!.. τί λές!.. εἶπεν ἡ Καμίλλη.»

ἀπὸ τὰς τέσσαρας, εἶχε κάμῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὀνύματα.

— Ἡ θέλα νὰ ἤμουν μόνον εἰκοσιχρονῶν, εἶπεν ἕνας ταγματάρχης, μεσόκοπος ἡδὺν, ἐνθ' ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Βαλέρμπ ἐθαύμαζε μακρόθεν τὴν ἀεικίνητον νεανίδα.

— Γιατί;

— Γιὰ νὰ ἔπαιρνα αὐτὸ τὸ χαριτωμένο κορίτσι, ποῦ εἶνε ὀνησσοῦς.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ ἄλλοι θὰ ἔλεγαν τὸ ἴδιον, εἶπεν ὁ στρατηγός, τὸν ὁποῖον δὲν διέλαθεν ὁ θυμωμένος τοῦ υἱοῦ του. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, δὲν θὰ λείψουν γαμβροί, γιατί πραγματικῶς αὐτὸ τὸ κορίτσι ἀξίζει.

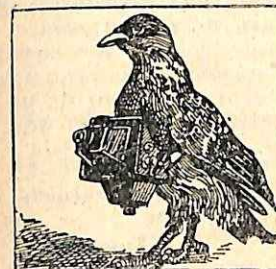
Εὗρον τὴν Καμίλλη εἰς τὴν αὐλὴν μετὰ λευκὸν πρωϊνὸν φόρεμα, ἀπὸ μουσελίαν κεντημένην. Ὅπως καὶ ἐκάστην, ἐδίεζε τραπεζὴν εἰς τὰ πουλιά της.

— Καλημέρα, μικρὴ Μάγισσα! εἶπεν ὁ στρατηγὸς μετὰ ἀληθῆ τρυφερότητα εἰς τὴν φωνήν.

— Καλημέρα σας, κύριοι, ἀπεκρίθη

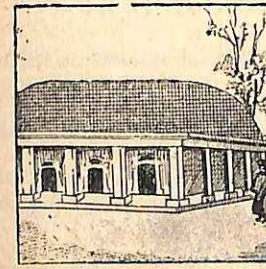
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περιστέρα φωτογράφος

Περίεργα πειράματα ἐγείναν ἐσχάτως εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ εἰς τὴν Γερμανίαν. Ἐσκέφθησαν νὰ προσέσσουν φωτογραφικὰς μηχανὰς εἰς τὸ στήθος τῶν περιστέρων, διὰ νὰ παίρνουν φωτογραφίας ἀφ' ὑψηλοῦ. Ἀφίνουν τὴν περιστέρα νὰ πετάξῃ, χορδίζουσιν δὲ τὴν μηχανὴν οὕτω πῶς, ὥστε ν' ἀνοίξῃ, ὁ φακὸς τὴν στιγμήν ποῦ τὸ πτηνὸν θὰ εὐρίσκειται ἀνωθεν τοῦ μέρους, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦν νὰ φωτογραφίσουν. Διότι γνωρίζουν πόσον χρόνον θέλει μία περιστέρα διὰ νὰ πετάξῃ ἀπὸ ἐν σημείου εἰς ἄλλο, καὶ ἀναλόγως κανονίζουν τὸν μηχανισμόν τοῦ φακοῦ.

Περίεργον οἰκοδόμημα

Ἰδοὺ ἡ εἰκὼν ἐνὸς μορμονικοῦ ναοῦ, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειται εἰς τὸ Salt Lake City τῆς Ἀμερικῆς. Κατὰ τὴν ὀρθοσκυτικὴν συ-

ἡ νεῆνις μετὰ τὴν δροσεράν της φωνούλαν. — Θὰ κουράζεσθε πάρα πολὺ νὰ ξυπνάτε τόσο πρωί

— Ἀ, ὄχι δά! Τὸ καλοκαίρι πάντα ξυπνοῦμε στὰς πέντε· μιά ὥρα νωρίτερα δὲν εἶνε τίποτε.

— Κάθε μέρα στὰς πέντε; ! ἀνέκραξαν οἱ ἀξιωματικοί· εἶνε ἀπίστευτον γιὰ παιδιά τοῦ Παρισιῦ!

— Πρέπει νὰ τὰ κάμνωμεν ὅλα σχεδὸν μόνον μᾶς, ἀπεκρίθη ἡ Καμίλλη· κυττάξετε πόσα στρατάκια ἔχω νὰ θρέψω!.. Δὲν πρέπει νὰ τὰ φέρῃ κανεὶς εἰς τοὺς ὑπηρετάς, ὅταν εἶνε ὀλίγοι καὶ ἀμάθητοι. Ὁ Πέτρος ἐργάζεται ἐστὸν νῆπον μετὰ τὸ Γιαννιό· ἐγὼ μετὰ τὴν Ὄνωρινα κάμνω τὰ δωμάτια καὶ περιποιῶμαι τὰ ζῖφα.

Καὶ εἰς ἕνα κίνημα τῶν ἀξιωματικῶν, προσέθεσε:

— ὦ, ὅλ' ἡμέθα πολὺ εὐτυχεῖς ἂν ὁ μπαμπᾶς ἦταν ἐδῶ!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶδεν ἕν ἀπὸ τὰ γαϊδουράκια, τὸ ὁποῖον εἶχε ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν σταῦλον καὶ τοῦ ὁποῦ τὰ σκιρτήματα

δισκοδεῖξαν πολὺ τοὺς στρατιώτας, καταγινόμενους νὰ σελώνουν τὰ ἄλγεα. Τὸ ἐφώνησε καὶ τὸ ὠραῖον ἔδωκεν ἔτρεξε πρὸς αὐτήν.

— Εἶνε ἕνος τοῦ Ἀλγερίου, εἶπεν ὁ ἀνθυπολοχαγός.

— Μάλιστα, κύριε· εἶνε ἐνὸς μηνός· ἔχομεν δύο μικρά καὶ δύο μεγάλα.

Ἐπεσκέσθησαν τότε τὸν σταῦλον, ὁ ὁποῖος ἐστέγαζε τὰ γαϊδουράκια καὶ τὴν ἀγγελάδα, καὶ συνεχάρησαν τὴν Καμίλλη διὰ τὴν τάξιν τοῦ καὶ καθαριότητά.

— Νὰ μὴν ἔχῃ κανεὶς νὰ ἐπικρίνῃ τίποτε! αὐτὸ καταντᾷ ὑπερφυσικόν! εἶπεν ὁ στρατηγός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΕΝΑΣ ΜΟΝΟΝ ROBINSON...

Προετοιμασίαι πρὸς ἀναχώρησιν.

Αἱ τέσσαρες ἡμέραι τῶν γυμνασίων παρήλθον οὕτως, ὀλιγώτερον δύσκολοι ἀφ' ὅσων εἶχον φοιτῆθ' κατ' ἀρχὰς οἱ νεαροὶ ἀμφιτρύωνες.

(Ἐπεται συνέχεια)

Ἑβδομαδιαῖοι διαγωνισμοὶ

α') Παίγνιον

Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Εὐέλιδος

ΛΙ	ΔΑΣ	ΤΙ	ΠΑ
ΜΕΙ	ΛΥ	ΣΑΝ	ΝΙ
ΚΡΑ	ΔΑΣ	ΝΩΝ	ΛΣ
Ε	ΔΡΟΣ	ΚΙ	ΚΑΛ

Να συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰ ποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ἀρχαίων στρατηγῶν.

β') Δυσανάγνωστος Ἐπιγραφή

Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

σαδινάεν ἱακ, σοβζήφε, αἰδίαπ αἰδ νόκιδουρεπ ενίε σισαλλπίΔ ἡ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἀγλῶσις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Δύσεις τοῦ 8ου φύλλου

α') Ἰωνᾶς, Ζαχαρίας, Ἀγγαῖος, Τερεμίας, Ἀμῶς, Μιχαῖος. (Τὰ ὀνόματα εἶνε ἐξ καὶ κατὰ λάθος ἐτυμώθη ὅτι ζητοῦνται πέντε.)

β') Χρόνου φείδου.

«δε τὸν Ὀ-
δηγόν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
τοῦ Κεφ Β

ΗΜΕΡΑ ΒΡΟΧΗΣ

«Ἡμέραν τινά, ἐνῶ ἐκαθήμην εἰς τὸν ἐξώστην τῆς οἰκίας μας καὶ ἐρρεμύαζα, αἶφνης ἄνεμος σφοδρὸς ἠγέρθη παρὰ τὴν πόρταν τῶν φύλλων τῶν δένδρων, τὰ διάφορα χαρτιά καὶ ὅσα ἄλλα ἐλαφρὰ ἀντικείμενα εὐρίσκοντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Νέφρη μεγάλα ἐκάλυπταν τὸν οὐρανὸν καὶ τέλος βροχὴ ραγδαίотάτῃ ἤρχισε νὰ πίπτῃ.

«Ἦμην δὲ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν κατευχαριστήμενη, διότι μοῦ ἤρρεσεν ὑπερβολικὰ νὰ βρέξῃ! Ὅτε ὅμως εἶδον μερικὸς πτωχοὺς ἀνθρώπους νὰ τρέχωσι, μὴ ἔχοντες κανὲν προφυλακτικὸν μέσον, ἤρχισα νὰ λυποῦμαι κατάκαρδα. Ἐσπυρίσθην ὅτι πολλὰ παῖδια πτωχὰ θὰ ἐκρύβονταν, μὴ ἔχοντα νὰ φορέσουν ἐνδύματα, ὅτι ἴσως τὴν στιγμήν ἐκείνην εὐρίσκειτο κανὲν ἱστίοφόρον ἢ καμμία ἀλμυρικὴ λέμβος εἰς τὴν θάλασσαν καὶ παρεκάλουν τὸν Θεὸν νὰ εὐσπλαγχνισθῇ τοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς, οἵτινες ὑποφέρουν τόσα καὶ τόσα δεινὰ ὥς ὅτου δύνηθουν νὰ συλλάβουν ὀλίγους ἰχθεῖς, τοὺς ὁποίους πωλοῦντες εἰς τὴν ἀγορὰν θὰ ἐλάμβανον ὀλίγα χρήματα πρὸς τροφήν καὶ ἐνδυμασίαν τῆς οἰκογενείας τὸν. Καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἰδεῖν ἤρχοντο εἰς τὸν νοῦν μου, ὅτε ἔσφαρνα ἢ βροχὴ ἔπαυσεν, ὁ ζωογόνος ἥλιος ἐφάνη καὶ πάλιν ῥίπνουν τὰς θερμὰς ἀκτίνας τοῦ καὶ ἤρχισα νὰ εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας τὸν Πατέρα τὸν Θεόν.

«Ἀγνωστος

ΕΙΚΟΝΕΣ

Σὲ σκέψεις βυθισμένος, δρόμο σιωπηλὸ ἐβάρδιζα, ὅταν τυχαίως παρετήρησα σὲ κάποια γωνία μικρὸ καφενεῖο. Σὲ ὀλίγα τραπέζια ἀναστατικά διέκρινον ἀνθρώπους λίγους ἐξαπλωμένους—θῆταν 11 πρωὶ—καὶ ῥοφώντας ἡδονικὰ τὸν καφέ τους. Ἐφαίνοντο σὺν ἡσυχίᾳ καὶ εὐχαριστήμενοι. Ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ καφενεῖου τοὺς εἶχε ναρκώσει καὶ καθαρὰ διεκρίνοντο γύρω τους τὸ φῶμα τῆς μονοτονίας. Ἡ μονοτονία ποὺ καταντᾷ στὴν ἀπελυσία.

Καὶ ἀκόμη ἐμπρὸς προχωρῶντας, ἔξω ἀπὸ γραφεῖο πολυτελὲς ἐσταθῆκα καὶ πλοῦσι κάποιον διέκρινον μετὰ χίλια χαρτιά ἐμπρὸς τοῦ. Ἀδιάκοπα ἔγραφε καὶ ὑπέγραφε, καὶ μὲ μόνον τὸ ὄνομά του ἐπεκύρωνε, ἐνῶ ὑπάλληλοι πολλοὶ ἤρχοντο καὶ παρήρχοντο, ρωτῶντας τὸν μετὰ σεβασμῷ. Καὶ παρατηρῶντας τὰ χαρτιά ἐκείνα ποὺ ἔδειξαν πλοῦτον καὶ τιμὴν ἔκανε νὰ φαίνεται στὸ πρόσωπό του ὁλόφανερον ἢ ζωγραφία τῆς ματαιότητος.

Προσέπερασα καὶ σὲ μικρὸ στενωπὸ εὐρέθηκα, ὅταν σφύρας ἤχοι ἠκούσθησαν. Στὸ φτωχικὸ τοῦ ἐργάτου ἐργαστήριον ἀπ' ἔξω ἐνόησα πῶς εὐρίσκοντο. Καὶ τώρα καθαρὰ τὸν ἔβλεπα νὰ χτυπᾷ μετὰ τὴν σφύρα τὸν δυνατὰ τὸ πυρρὸν αἶμα, ἐνῶ ἀπαλὰ ἐσφάγγετο τὸν ἰδρωτὰ

τῆς ἐργασίας. Κι' ἀπέναντί του παῖδι ἐπτά ἐτῶν, μετὰ τὴν σάκκα στὴ μασχάλῃ, τὸν πατερούλην του περιέμενε χαρῶπ, γιὰ νὰ πᾶν στὸ φτωχικὸ τοῦ, ὅπου γυναῖκα καλὴ καὶ μάννα φλόστρογῃ τοὺς ἐπερίμενε. Ἐπαυσε πλεῖα ὁ ἐργάτης νὰ κτυπᾷ καὶ τὰ χεῖλη του διεστέλλαν ὅς ἐνα μεϊδιάμα γλυκὸ, μεϊδιάμα ἐλπίδος.

Βαθεῖα στὴν ψυχὴ μου χαραγμένης τὰς τρεῖς αὐτὰς εἰκόνας ἀναπολῶ καὶ ἀπ' ὅλες περισσότερον τοῦ ἐργάτου ἢ φτωχικῇ ζωγραφίᾳ μετὰ συγκίνη, φτωχικῇ ἀλλὰ στολισμένῃ μετὰ ἀτίμητα στολίδια τῆς ἐργασίας καὶ τῆς τιμότητος.

«Ἐσπερος

ΧΟΙΡΟΣ ΚΑΙ ΔΡΥΣ

«Ἐνα γουρουνὶ ἀχέρταστο ἔτρωγε βαλάνιδια

Κάτω ἀπὸ μιὰ βαλανιδιά. Μὰ τοῦρθε καὶ

Νὰ φάῃ, καὶ μετὰ τὰ δόντια του ἀρχίνησε

Τὸ χῶμα, καὶ στέες ρίζες τῆς πολλῇ νὰ

Μὰ τοεῖδε ἕνας κόρακας καὶ τοῦ φωνάζει:

«Ἄν σπάσῃς

Τὲς ρίζες μετὰ τὰ δόντια σου, τὸ δένδρον θὰ

Καὶ τὸ γουρουνὶ τρώγοντας ἔαυτὸν ἔα-

«Νὰ τρώγῃ μόνον θέλω γ'ὼ καὶ γι' ἄλλους

...Τάκουσε αὐτὰ ἢ βαλανιδιά καὶ ἔτσι τοῦ

«Ἄν σήκωνες τὰ μάτια σου νὰ ἰδῇς καὶ

Θάβλεπες ποῦ ἀπ' αὐτὰ ποῦ τρῶς δὲν

Γουρουνὶ πάντ' ἀχάριστο, ἂν δὲν εἶχες

Πόσοι τὸν εὐεργέτη τους νὰ βλάπτουν

Σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, κάποτε χωρὶς νὰ τὸ

(Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Κοιλάφ)

«Ἀθανάσιος Διάκος

ΔΥΟ ΛΕΙΨΑΝΑ

Μιὰν αὐγὴν τὰ ἄνθη τῆς λευκῆς χρυσανθεμίας ἐκόπησαν ἀπὸ δύο τρυφερά χέρια γιὰ νὰ στολίσουν τὰ ξανθὰ μαλλιά νεκροῦ κοριτοῦ. Ἀπὸ τότε τὰ λεπτὰ καὶ ὀρθὰ τῆς χρυσανθεμίας κλωνάρια γέροντων πένθιμα πρὸς τὴν γῆν καὶ τὰ ζωηρὰ καὶ πράσινα φύλλα τῆς ἑνᾶ-ἑνᾶ κτρινίζον καὶ πέφτουν. Οὕτῃ ἢ χαϊδευτικές τοῦ ἡλίου ἀκτίνες, οὕτῃ τὸ δροσερὸ καὶ εὐθυμὸ ἀεράκι, οὕτῃ τὸ κελαῖδημα τῶν πουλῶν, οὕτῃ ἢ τρυφερὰ καὶ φιλόστοργες φροντίδες μποροῦν νὰ τῆς δώσουν τὴν πρώτη τῆς φαιδρότητας καὶ

ζωῇ. Κίπου-κίπου ἔστ' ἐλαφρὸ ἀεράκι σηκώνονται τὰ γυμνὰ γλυκὰ κεφαλάκια καὶ ἡ χρυσανθεμία φαίνεται σὺν νὰ περυνῇ ζωὴ ἀργὰ γέρονε ἔλπειται πῶς λυπημένα πρὸς τὸ χῶμα καὶ τὰ φύλλα τῆς κτρινίζον πῶς πολὺ!

Φτωχὴ χρυσανθεμία! τώρα δὲν ὑπάρχεις πιά! ἡ χλωμὴ καὶ πένθιμη μορφή σου δὲν ταίριαζε μετὰ τὰ γύρω λουλούδια κ' ἐξεροζώθη! ἐχάθη! ἀλλὰ δὲν ἐλησμονήθη! ἕνα κτρινισμένο λουλούδι σου φυλαγμένο καλὰ θὰ θυμίζῃ πάντα τοῦ λείψανου ἀγαπημένου ἑνὸς ξανθοῦ κοριτοῦ καὶ μιᾶς λευκῆς χρυσανθεμίας.

Βάρκα τοῦ Κανάρη

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Ντάγκ! ντάγκ! ντάγκ!..

Χτυπάε μονότονα τὲς ὥρες τὸ μεγάλο

ρολόι...

Μεσάνυχτα!

Μιὰ ἀπειρη γαλὴν βασιλεύει παντοῦ.

«Ἐνὰ φανάρι τρεμοσβύνει κ' εἰς τὴν γωνία

τοῦ δρόμου, τὰ ἄστρα μόλις φαίνονται

μέσα στὸ πέλαγος ἀπ' τὰ σύννεφα, καὶ

ἀπὸ μιὰ διπλανὴ στέγη τραγουδεῖ τὸ

μελαγχολικὸ τραγοῦδι τῆς μιᾶς κουκου-

βάγια. Μιὰ νυχτερίδα πετᾷ ἀργὰ ἀργὰ,

καὶ μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας μεγα-

θύνεται καὶ φαίνεται σὺν κίττι φαντα-

στικόν.

Καὶ τὸ μεγάλο ρολοὶ ἐξακολουθεῖ νὰ

χτυπᾷ μονότονα τὲς ὥρες...

«Ἐκκεντρικὸς

ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ Η ΛΟΓΙΚΗ

Τὸ παλὸ διατηρεῖ θερμὰ τὰ σώματα.

Τὰ θερμὰ σώματα ἐκπέμπουν θερμότητα.

Ἡ θερμότης καθίστα γόνιμον τὴν γῆν. Ἡ γόνιμος γῆ παράγει φυτὰ.

Τὰ φυτὰ εἰνε ἀντικείμενον τῆς γεωργίας.

Ἐν τῇ γεωργίᾳ ἔγκειται ἡ εὐημερία

παντὸς ἔθνους.—Ἄρα τὸ παλὸ εἰνε ὁ

πρωτίστους παράγων τῆς εὐημερίας παν-

τὸς ἔθνους!

Βαρελότο

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Παραδοξολογίαι:

— Τὸ νοῦ σου Τοτό, μὴν πέσῃς καὶ φᾶ;

— Καὶ πῶς μπορῶ νὰ τὰ φάγω;

— Μὲ τὸ στόμα σου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαινομένου Κύματος

Ἡ διδασκάλα, ἀπολύουσα τὰς μαθη-

τριάς τὰς παραμονὰς τῶν ἑορτῶν:

— Εὐχόμεθα κορίτσια νὰ περάσετε τὰς ἑορ-

τάς ἐν γαίᾳ καὶ νὰ ἐπιστρέψετε μετὰ περισσό-

τερα μυαλά.

Μιὰ μαθητρία βιαστικῇ:

— Εὐχαριστοῦμε, κυρία, ἐπίσης!

Ἐστάλη ὑπὸ Χ. Π. Χ.

ΕΦΘΑΣΕ Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ! ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ!

Διηγούνται ὅτι κάποιος βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, ταξίδευε ὡς μίαν φορὰν εἰς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ βασιλείου του, εἶδε μακρόθεν ὄμιλον χωρικῶν, οἱ ὅποιοι ἐδιάρθαν ἐν βιβλίον, οἰασμένοι ὅλοι ἀπὸ τὰ γέλια.

— Στοιχηματίζω, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὅτι εἶνε ὁ Δὸν Κιχώτης.

Καὶ πράγματι, εἰς τὸν βασιλικὸν ἀκολουθῶν πλησίον τοὺς χωρικοὺς, εἶδεν ὅτι τὸ βιβλίον ἐκεῖνο ἦτο τὸ ἀθάνατον μυθιστόρημα τοῦ Θεοφαντοῦ. Ἀλλὰ τί ἄλλο ἠμποροῦν νὰ προ-καλῇ τὴν μεγάλην ἐκείνην καὶ γενικὴν ἱλαρότητα; Καὶ ὁ μελαγχολικώτερος τῶν ἀνθρώπων εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ γελάσῃ μετὰ τὸν Δὸν Κιχώτην! Εἶνε τὸ φαιδρότερον μυθιστόρημα τοῦ κόσμου. Καμμία κωμῳδία, καμμία φάρσα δὲν ἔχει τόσον γνησίως κωμικὰς σκηνάς. Καὶ ὅσοι τὸ φαιδρὸν, τὸ διασκεδαστικὸν αὐτὸ βιβλίον, τὸ κινεῖν εἰς γέλωτα καὶ ἀναγνώστην, εἶνε συγχρόνως ἐν ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα, τὰ βαθύτερα τῆς παγκοσμίου φιλοσοφίας.

Ἰδοὺ τί λέγει περὶ τοῦ Δὸν Κιχώτου ὁ πολὺς Λαρὸς εἰς τὸ Ἐγκυκλοπαιδικὸν τοῦ Λεξικόν: «Δὸν Κιχώτης, ἥρως καὶ τίτλος τοῦ σοβαρώτερου καὶ συγχρόνως κωμικωτέρου ἔργου, τὸ ὅποτον παρήγαγε ποτε ἡ ἀνθρωπίνη μεγαλοφυΐα διὰ τοῦ Μιχαὴλ Θεοφαντοῦ. Εἰς τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ, ἡ τέλεια, προσωποποιούμενη εἰς τὸν Δὸν Κιχώτην, συγκρούεται ἀκαταπαύτως μετὰ τὴν φρόνησιν, ἡσυχαστικὴν καὶ ἀνθρωπίνην ἐκείνην καὶ μαγείας εἰς τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων. ὁ δεύτερος, ἂν καὶ σεβόμενος τὰς χιμαῖρας τοῦ κυρίου του, ἀντικρίζει τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θετικὴν καὶ πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ὑποκρινόμενων τῶν ἡρώων μας, τοῦ πρώτου δὲν βλέπει παρὰ θαύματα, ὑπερφυσικά καὶ μαγείας εἰς τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων. ὁ δεύτερος, ἂν καὶ σεβόμενος τὰς χιμαῖρας τοῦ κυρίου του, ἀντικρίζει τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θετικὴν καὶ πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ὑποκρινόμενων τῶν ἡρώων μας, τοῦ πρώτου δὲν βλέπει παρὰ θαύματα, ὑπερφυσικά καὶ μαγείας εἰς τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων. ὁ δεύτερος, ἂν καὶ σεβόμενος τὰς χιμαῖρας τοῦ κυρίου του, ἀντικρίζει τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θετικὴν καὶ πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ὑποκρινόμενων τῶν ἡρώων μας, τοῦ πρώτου δὲν βλέπει παρὰ θαύματα, ὑπερφυσικά καὶ μαγείας εἰς τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων. ὁ δεύτερος, ἂν καὶ σεβόμενος τὰς χιμαῖρας τοῦ κυρίου του, ἀντικρίζει τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θετικὴν καὶ πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ὑποκρινόμενων τῶν ἡρώων μας, τοῦ πρώτου δὲν βλέπει παρὰ θαύματα, ὑπερφυσικά καὶ μαγείας εἰς τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων. ὁ δεύτερος, ἂν καὶ σεβόμενος τὰς χιμαῖρας τοῦ κυρίου του, ἀντικρίζει τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θετικὴν καὶ πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ὑποκρινόμενων τῶν ἡρώων μας, τοῦ πρώτου δὲν βλέπει παρὰ θαύματα, ὑπερφυσικά καὶ μαγείας εἰς τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων. ὁ δεύτερος, ἂν καὶ σεβόμενος τὰς χιμαῖρας τοῦ κυρίου του, ἀντικρίζει τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θετικὴν καὶ πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ὑποκρινόμενων τῶν ἡρώων μας, τοῦ πρώτου δὲν βλέπει παρὰ θαύματα, ὑπερφυσικά καὶ μαγείας εἰς τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων. ὁ δεύτερος, ἂν καὶ σεβόμενος τὰς χιμαῖρας τοῦ κυρίου του, ἀντικρίζει τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θετικὴν καὶ πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ὑποκρινόμενων τῶν ἡρώων μας, τοῦ πρώτου δὲν βλέπει παρὰ θαύματα, ὑπερφυσικά καὶ μαγείας εἰς τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων. ὁ δεύτερος, ἂν καὶ σεβόμενος τὰς χιμαῖρας τοῦ κυρίου του, ἀντικρίζει τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θετικὴν καὶ πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ὑποκρινόμενων τῶν ἡρώων μας, τοῦ πρώτου δὲν βλέπει παρὰ θαύματα, ὑπερφυσικά καὶ μαγείας εἰς τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων. ὁ δεύτερος, ἂν καὶ σεβόμενος τὰς χιμαῖρας τοῦ κυρίου του, ἀντικρίζει τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θετικὴν καὶ πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ὑποκρινόμενων τῶν ἡρώων μας, τοῦ πρώτου δὲν βλέπει παρὰ θαύματα, ὑπερφυσικά καὶ μαγείας εἰς τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων. ὁ δεύτερος, ἂν καὶ σεβόμενος τὰς χιμαῖρας τοῦ κυρίου του, ἀντικρίζει τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θετικὴν καὶ πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ὑποκρινόμενων τῶν ἡρώων μας, τοῦ πρώτου δὲν βλέπει παρὰ θαύματα, ὑπερφυσικά καὶ μαγείας εἰς τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων. ὁ δεύτερος, ἂν καὶ σεβόμενος τὰς χιμαῖρας τοῦ κυρίου του, ἀντικρίζει τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θετικὴν καὶ πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ὑποκρινόμενων τῶν ἡρώων μας, τοῦ πρώτου δὲν βλέπει παρὰ θαύματα, ὑπερφυσικά καὶ μαγείας εἰς τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων. ὁ δεύτερος, ἂν καὶ σεβόμενος τὰς χιμαῖρας τοῦ κυρίου του, ἀντικρίζει τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θετικὴν καὶ πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ὑποκρινόμενων τῶν ἡρώων μας, τοῦ πρώτου δὲν βλέπει παρὰ θαύματα, ὑπερφυσικά καὶ μαγείας εἰς τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων. ὁ δεύτερος, ἂν καὶ σεβόμενος τὰς χιμαῖρας τοῦ κυρίου του, ἀντικρίζει τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θετικὴν καὶ πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ὑποκρινόμενων τῶν ἡρώων μας, τοῦ πρώτου δὲν βλέπει παρὰ θαύματα, ὑπερφυσικά καὶ μαγείας εἰς τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων. ὁ δεύτερος, ἂν καὶ σεβόμενος τὰς χιμαῖρας τοῦ κυρίου του, ἀντικρίζει τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θετικὴν καὶ πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ὑποκρινόμενων τῶν ἡρώων μας, τοῦ πρώτου δὲν βλέπει παρὰ θαύματα, ὑπερφυσικά καὶ μαγείας εἰς τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων. ὁ δεύτερος, ἂν καὶ σεβόμενος τὰς χιμαῖρας τοῦ κυρίου του, ἀντικρίζει τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θετικὴν καὶ πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ὑποκρινόμενων τῶν ἡρώων μας, τοῦ πρώτου δὲν βλέπει παρὰ θαύματα, ὑπερφυσικά καὶ μαγείας εἰς τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων. ὁ δεύτερος, ἂν καὶ σεβόμενος τὰς χιμαῖρας τοῦ κυρίου του, ἀντικρίζει τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θετικὴν καὶ πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ὑποκρινόμενων τῶν ἡρώων μας, τοῦ πρώτου δὲν βλέπει παρὰ θαύματα, ὑπερφυσικά καὶ μαγείας εἰς τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων. ὁ δεύτερος, ἂν καὶ σεβόμενος τὰς χιμαῖρας τοῦ κυρίου του, ἀντικρίζει τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θετικὴν καὶ πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ὑποκρινόμενων τῶν ἡρώων μας, τοῦ πρώτου δὲν βλέπει παρὰ θαύματα, ὑπερφυσικά καὶ μαγείας εἰς τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων. ὁ δεύτερος, ἂν καὶ σεβόμενος τὰς χιμαῖρας τοῦ κυρίου του, ἀντικρίζει τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θετικὴν καὶ πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ὑποκρινόμενων τῶν ἡρώων μας, τοῦ πρώτου δὲν βλέπει παρὰ θαύματα, ὑπερφυσικά καὶ μαγείας εἰς τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων. ὁ δεύτερος, ἂν καὶ σεβόμενος τὰς χιμαῖρας τοῦ κυρίου του, ἀντικρίζει τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θετικὴν καὶ πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ὑποκρινόμενων τῶν ἡρώων μας, τοῦ πρώτου δὲν βλέπει παρὰ θαύματα, ὑπερφυσικά καὶ μαγείας εἰς τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων. ὁ δεύτερος, ἂν καὶ σεβόμενος τὰς χιμαῖρας τοῦ κυρίου του, ἀντικρίζει τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θετικὴν καὶ πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ὑποκρινόμενων τῶν ἡρώων μας, τοῦ πρώτου δὲν βλέπει παρὰ θαύματα, ὑπερφυσικά καὶ μαγείας εἰς τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων. ὁ δεύτερος, ἂν καὶ σεβόμενος τὰς χιμαῖρας τοῦ κυρίου του, ἀντικρίζει τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θετικὴν καὶ πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ὑποκρινόμενων τῶν ἡρώων μας, τοῦ πρώτου δὲν βλέπει παρὰ θαύματα, ὑπερφυσικά καὶ μαγείας εἰς τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων. ὁ δεύτερος, ἂν καὶ σεβόμενος τὰς χιμαῖρας τοῦ κυρίου του, ἀντικρίζει τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θετικὴν καὶ πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ὑποκρινόμενων τῶν ἡρώων μας, τοῦ πρώτου δὲν βλέπει παρὰ θαύματα, ὑπερφυσικά καὶ μαγείας εἰς τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων. ὁ δεύτερος, ἂν καὶ σεβόμενος τὰς χιμαῖρας τοῦ κυρίου του, ἀντικρίζει τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θετικὴν καὶ πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ὑποκρινόμενων τῶν ἡρώων μας, τοῦ πρώτου δὲν βλέπει παρὰ θαύματα, ὑπερφυσικά καὶ μαγείας εἰς τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων. ὁ δεύτερος, ἂν καὶ σεβόμενος τὰς χιμαῖρας τοῦ κυρίου του, ἀντικρίζει τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θετικὴν καὶ πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ὑποκρινόμενων τῶν ἡρώων μας, τοῦ πρώτου δὲν βλέπει παρὰ θαύματα, ὑπερφυσικά καὶ μαγείας εἰς τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων. ὁ δεύτερος, ἂν καὶ σεβόμενος τὰς χιμαῖρας τοῦ κυρίου του, ἀντικρίζει τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θετικὴν καὶ πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ὑποκρινόμενων τῶν ἡρώων μας, τοῦ πρώτου δὲν βλέπει παρὰ θαύματα, ὑπερφυσικά καὶ μαγείας εἰς τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων. ὁ δεύτερος, ἂν καὶ σεβόμενος τὰς χιμαῖρας το

